

[HUFFINGTON POST, 9.6.2017 του ΒΙΚΤΩΡΑ Ι. ΕΛΙΕΖΕΡ](#) : «Ο πόλεμος των έξι ημερών ν» του 1967, άλλαξε την εικόνα της Μέσης Ανατολής και κατέστησε σαφές στον Αραβικό κόσμο ότι το κράτος του Ισραήλ αποτελεί αναπόσπαστη κρατική και εθνική οντότητα της περιοχής. Ο στόχος του Παναραβικού κινήματος περί εξαφάνισης του κράτους του Ισραήλ, όπως είχε τεθεί από τον ηγέτη του και πρόεδρο της Αιγύπτου Γκεμάλ Αμπντέλ Νάσερ, όχι μόνο δεν επετεύχθη, αλλά επιπλέον ο αραβικός κόσμος είχε υποστεί μια βαριά ήττα τόσο στο ηθικό επίπεδο, όσο και στο στρατηγικό.

Προκειμένου όμως να κατανοήσουμε το παρόν θα πρέπει να ανατρέξουμε στο παρελθόν. Ποια ήταν δηλαδή η εικόνα της Μέσης Ανατολής πριν τον πόλεμο των έξι ημερών του 1967.

Καταρχήν, ούτε το 1947, ούτε το 1967 υπήρχε Παλαιστινιακό κράτος. Η ίδρυση του προτάθηκε το 1947 από τα Ηνωμένα Έθνη, και η πρόταση αυτή απορρίφθηκε από τα αραβικά κράτη γιατί προέβλεπε ταυτόχρονα και την ίδρυση ενός εβραϊκού κράτους δίπλα στο παλαιστινιακό. Η Δυτική όχθη του Ιορδάνη όπως και η Ανατολική Ιερουσαλήμ ήταν υπό Ιορδανική κυριαρχία μέχρι το 1967, ενώ η Λωρίδα της Γάζας υπό Αιγυπτιακή. Η πρόσβαση βέβαια των Εβραίων στους ιερούς τόπους της Ανατολικής Ιερουσαλήμ απαγορευόταν από τους Ιορδανούς.

Η ιστορική πραγματικότητα λοιπόν διδάσκει ότι εάν ο αραβικός κόσμος επεδίωκε αποκλειστικά και μόνο την ίδρυση ενός Παλαιστινιακού κράτους θα μπορούσε να είχε ιδρυθεί πριν από το 1967, στα ίδια ακριβώς εδάφη που σήμερα οι Παλαιστίνιοι διεκδικούν τη σύσταση ανεξάρτητου κράτους, και όταν τα εδάφη αυτά ήταν υπό Ιορδανική και Αιγυπτιακή κυριαρχία αντίστοιχα. Αλλά αυτό το ενδεχόμενο δεν αποτελούσε αντικείμενο συζήτησης ούτε στις διασκέψεις των Αράβων ηγετών, ούτε σε εκείνες των Διεθνών οργανισμών. Τότε το μόνο που κυριαρχούσε στις αραβικές διασκέψεις ήταν η άρνηση αποδοχής του κράτους του Ισραήλ. Το ίδιο πνεύμα επικρατούσε ακόμη και μετά τη βαριά ήττα του 1967. Αξίζει να επισημανθεί επίσης το γεγονός ότι η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, η PLO του **Γιασέρ Αραφάτ**, ιδρύθηκε το 1964 και από τότε έλαβε ενεργό μέρος στις εχθροπραξίες κατά του Ισραήλ. Τότε δε, δεν υπήρχαν εβραϊκοί οικισμοί στη Δυτική όχθη του Ιορδάνη γιατί πολύ απλά η Δυτική όχθη ανήκε στην Ιορδανία.

Τότε όμως επικρατούσε η αντίληψη ότι είναι δυνατόν να εξαφανισθεί το Ισραήλ από το χάρτη με μια παναραβική στρατιά που μέσα σε λίγα εικοσιτετράωρα θα μπορούσε να κατατροπώσει τον Ισραηλινό στρατό και ο δρόμος προς το Τελ Αβίβ θα ήταν ένας απλός

περίπατος.

Η βαριά ήττα και η απώλεια τόσων εδαφών δεν οδήγησε σε κάποια αλλαγή στάσης της Αιγύπτου, της Ιορδανίας και της Συρίας απέναντι στο Ισραήλ. Αντίθετα, την 1η Σεπτεμβρίου του 1967 στο Χαρτούμ η Αραβική Διάσκεψη κορυφής διακηρύσσει τα «τρία όχι»: **Όχι στην ειρήνη, Όχι στην αναγνώριση, Όχι στις διαπραγματεύσεις, με το Ισραήλ**

Πολλοί θέλουν να πείσουν τον κόσμο ότι υπήρχε Παλαιστινιακό κράτος πριν το 1967. Ε λοιπόν δεν υπήρχε. Θα μπορούσε να υπάρχει εάν οι τότε ηγέτες του Αραβικού κόσμου και ιδιαίτερα των Παλαιστινίων το επιθυμούσαν δίπλα στο κράτος του Ισραήλ.

Πενήντα χρόνια μετά, το Ισραήλ έχει υπογράψει συνθήκη ειρήνης με την Αιγυπτο επιστρέφοντας ολόκληρη τη χερσόνησο του Σινά που είχε καταλάβει το 1967, έχει υπογράψει συνθήκη ειρήνης με την Ιορδανία, έχει αποχωρήσει από τη Λωρίδα της Γάζας που αποτελεί μια αυτοδιοικούμενη από τη Χαμάς Παλαιστινιακή περιοχή. Τα υψώματα του Γκολάν παραμένουν υπό Ισραηλινή κατοχή αφού το Συριακό καθεστώς της οικογένειας Άσαντ ουδέποτε επιδίωξε την επίτευξη συμφωνίας με το Ισραήλ. Στη Δυτική όχθη του Ιορδάνη, η Παλαιστινιακή Αρχή, υπό καθεστώς αυτονομίας, διοικεί και έχει την ευθύνη της οικονομικής πολιτικής, της υγείας, της εκπαίδευσης και της εσωτερικής ασφάλειας ευρύτερων περιοχών που καθορίστηκαν στις συμφωνίες του Οσλο, ενώ περίπου 250.000 Ισραηλινοί έποικοι έχουν εγκατασταθεί σε διάφορες περιοχές που κατελήφθησαν από το Ισραήλ στον πόλεμο των έξι ημερών. Η Ιερουσαλήμ είναι πλέον μια ενιαία πόλη, και η μεγάλη πλειοψηφία της Ισραηλινής κοινής γνώμης την θεωρεί ως την αδιαίρετη πρωτεύουσα του Ισραήλ, ενώ οι Παλαιστίνιοι από την πλευρά τους την θεωρούν ως μελλοντική πρωτεύουσα του Παλαιστινιακού κράτους που θα συσταθεί.

Σήμερα, 50 χρόνια μετά, οι συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί δεν ωφελούν ούτε την Ισραηλινή κοινωνία ούτε τους Παλαιστίνιους . Η δημιουργία ενός ανεξάρτητου Παλαιστινιακού κράτους δίπλα στο κράτος του Ισραήλ με ασφαλή σύνορα, αποτελεί τη μόνη ρεαλιστική και βιώσιμη λύση που εξασφαλίζει την αυτοδιάθεση των Παλαιστινίων, και την ασφάλεια, τη δημοκρατία και τον εβραϊκό χαρακτήρα του κράτους του Ισραήλ. Στο εύλογο ερώτημα, αφού αυτή είναι η λύση την οποία όλοι αναγνωρίζουν, γιατί δεν υλοποιείται, η απάντηση είναι απλή:

Όταν η πλειοψηφία των Ισραηλινών αναγνωρίσει ότι η ειρήνη με ασφαλή σύνορα είναι

σημαντικότερη από την κατοχή εδαφών θρησκευτικής σημασίας, και όταν οι Παλαιστίνιοι πάψουν να διδάσκουν το μίσος εναντίον των Εβραίων, πάψουν την τρομοκρατία και αποδεχθούν το γεγονός ότι οι Ισραηλινοί θα είναι οι γείτονές τους, και όταν οι ηγέτες και των δύο πλευρών αποφασίσουν με θάρρος να λάβουν τις αναγκαίες αποφάσεις, τότε μπορούμε να ελπίζουμε στην επέτειο του επόμενου ιωβηλαίου, δηλαδή το 2067, ότι Ισραηλινοί και Παλαιστίνιοι θα απολαμβάνουν τους καρπούς της ειρήνης, αντί να πενθούν τα θύματα μιας ανηλεούς αιματοχυσίας.

[ΠΗΓΗ: HUFFINGTON POST](#)